

[Industriministeren]

over for også i fremtiden, og jeg erkender, at det ikke har været muligt for denne regering at skabe en sådan konkurrencesituation, at alle problemer er løst. Jeg erkender, at der er virksomhedsledere, som er pessimistisk indstillede, men det er ikke bare i Danmark, det er i hele verden, denne pessimisme findes, for vi har naturligvis vanskeligheder med hele verdensøkonomien, og vi ved begge to, at vi er afhængige af, at markederne rundt omkring bliver købedygtige i højere grad, end tilfældet er.

På den anden side er jeg optimist, fordi vi lever i et velfungerende samfund med en velfungerende offentlig sektor og en velfungerende privat sektor. Det har jo vist sig, at der er megen sund fornuft overalt i samfundet, og når bare vi herinde kan finde et flertal for de foranstaltninger, vi foreslår, tror jeg også, at dette til sidst vil resultere i, at vi også i statistikkerne kan se, at nu begynder optimismen at vise sig i form af øgede investeringer.

Men heller ikke på dette punkt gør jeg mig nogen illusioner, for der skal tid til, at man ligesom bliver ændret i retning af at tro på, at en forventning til fremtiden også kan vise sig i form af øgede investeringer, ikke alene i industribygninger og industrimaskiner, men også i udgifter til markedsføring, til produktudvikling og til produktionsudvikling og research og meget, meget andet. Det er en uendelig kompliceret proces at være industrileder og medarbejder i industrivirksomhederne.

Vi har gjort rede for det i redegørelsen til folketinget, og jeg håber, man har mærket sig disse afsnit. Det er ikke noget, der kommer af sig selv, og jeg har før gjort opmærksom på, at efter min vurdering er virksomhedsledergruppen – ikke mindst i industrien, men i det hele taget i erhvervslivet – særdeles vigtig, og jeg er tilfreds med at konstatere, at vi indtil dette øjeblik har kunnet finde et flertal, som vil støtte os i de foranstaltninger, som vi har gennemført for at fremme dansk erhvervslivs investeringsmuligheder, eksportmuligheder og produktionsmuligheder.

Hermed sluttede forhandlingene.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 186:

Forslag til lov om ændring af lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger.
(Fremsat 20/4 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Lovforslaget har sin oprindelse i det dagsordensforslag, det borgerlige flertal vedtog her i tinget efter debatten om offentliggørelse af monopoldirektoratets redegørelse om discountbutikker.

Efter lovforslaget ønsker man at fritage ministeren for det ansvar, der er knyttet til at være rekursinstans og dermed træffe afgørelse om, hvorvidt klager skal tages til følge eller ej. Det synes at passe den nuværende industriminister udmærket; ellers ville han vel næppe have fremsat lovforslaget. Som lovforslaget er udformet, kommer industriministeren også ud af sit dilemma med discountredegørelsens offentliggørelse. Der er nemlig efter censuren kommet nye indsigelser, og dem passer det også ministeren godt at være fri for at tage stilling til.

Det er ikke afgørende for socialdemokratiet. Vi stemte imod dagsordensforslaget og er naturligvis også imod dette lovforslag.

Jeg gentager gerne min argumentation herfor. Socialdemokratiet finder, at sammensætningen af monopolrådet er utilfredsstillende, idet lønmodtagere og forbrugere har en alt for lille repræsentation i rådet. Vi ved naturligvis, at sagen kan ankes til monopolankenævnet. Ankenævnet består af en højesteretsdommer, en professor og en rigsrevisor. Jeg siger ikke, at disse højtuddannede personer ikke gør deres arbejde godt nok – absolut ikke – men forbrugere og lønmodtagere har ikke forhandlingsret om ankenævnets sammensætning, som handelsstanden og Industrirådet har det.

En helt anden ting er, at det, som der står i bemærkningerne til lovforslaget, må bero på rådet, hvilken fremtidig arbejdsdeling mellem råd og direktorat der skal være i forbindelse med undersøgelsesvirksomheden. Det undrer mig, at ministeren ikke skal blandes mere ind i denne beslutning. Det forekommer mig at være væsentligt, at man ved, hvordan arbejdsdelingen bliver i fremtiden. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om

[Tove Lindbo Larsen]

han ikke mener, at monopoltilsynet svækkes i henseende til sine aktiviteter og initiativer af en sådan kommende ordning.

Det var naturligvis ikke uventet, at dette lovforslag kom, for ministeren er jo bundet af en dagsorden som den, der blev vedtaget for kort tid siden, men jeg vil konkludere, at socialdemokratiet ikke kan gå ind for forslaget, som det foreligger.

Collet (KF):

Formålet med dette lovforslag er at ændre ansvarsfordelingen mellem ministeren og monopoltilsynet med hensyn til beslutninger om offentliggørelse af tilsynets undersøgelser. Som det er nu, foretager direktoratet undersøgelser, og i det omfang direktoratet ønsker at offentliggøre disse undersøgelser og de undersøgte sætter sig imod offentliggørelsen, har ministeren indtil nu haft den endelige afgørelse, altså været rekursinstans.

Efter lovforslaget er det sådan, at man ønsker, at monopoltilsynets ankenævn, monopolankenævnet, afløser ministeren som ankeinstans.

Fra det konservative folkepartis side hilser vi denne ændring med tilfredshed, idet vi mener, det er mere hensigtsmæssigt, at monopolankenævnet tager stilling til spørgsmål om offentliggørelse, og vi kan derfor give vores tilslutning til dette lovforslag.

Arne Christiansen (V):

Som det er anført i ministerens fremsættelse, er dette lovforslag en konsekvens af en dagsorden, som også venstre stemte for. Jeg skal derfor sige, at vi kan anbefale lovforslaget og tilslutter os det.

Gade (SF):

Overskriften til forslaget kunne godt opleves sådan, at man ikke vil have offentliggjort ubekvemme oplysninger, og at vi heller ikke skal have at vide, hvornår man vil censurere, for vi ved, at udgangspunktet var diskussionen om offentliggørelse af discountrapporten, og det har jo været en bekvem lejlighed for ministeren til at putte den sag et andet sted hen, men når man læser forslaget nærmere, bekræftes ens mistanke om, at det er puttet et bestemt sted hen af bestemte årsager, nemlig for at kunne få afgørelser som

den, ministeren havde truffet over for discountrapporten, stadfæstet også i fremtiden.

SF er imod forslaget. For det første på grund af den forringelse, der er tale om af undersøgelsesmulighederne ved, at man flytter kompetencen til monopolrådet. Man har nævnt spørgsmålet om monopolrådets sammensætning i forbindelse med spørgsmålet om rekursinstans, men jeg mener også, at den demokratiske diskussion, der i dag kan være ved, at ministeren har ansvaret, er rigtig og vigtig at fastholde.

Den fremtidige arbejdsdeling synes jeg er et farligt punkt i dette forslag, for det gøres her klart, at det er monopolrådet, der skal fastlægge den fremtidige arbejdsdeling mellem direktoratet og rådet i den slags sager, og det er vel også her, det vigtige ligger for ministeren, nemlig at han nu har fået fastlagt, at det er rådet, der skal bestemme, hvordan den fremtidige arbejdsdeling skal være, og altså dermed også, hvilke undersøgelser, hvilke områder der skal tages fat på. Undersøgelserne skal tilsyneladende ikke være så kritiske, som de har været indtil nu – og de har vel ikke engang været særlig kritiske – men selv sådan lidt småkritiske undersøgelser skal der nu ikke være plads til, og det skal opnås ved, at monopolrådet fastlægger arbejdsdelingen.

Det foreslås, at der i lovtæksten nu skal stå, at fortrolige eller hemmelige oplysninger ikke må offentliggøres – det er den foreslåede affattelse af § 19, stk. 2 – og det gælder både undersøgelser og afgørelser, hvor det præciseres, at fortrolige eller hemmelige oplysninger ikke må offentliggøres. Det kan måske se ufarligt ud, og derfor vil jeg spørge ministeren, hvem der skal bestemme, hvad der er fortroligt, og hvad der er hemmeligt, og hvad »fortroligt og hemmeligt« egentlig er for en størrelse. Vil det f.eks. sige, at de ting, som ministeren havde censureret bort i den discountrede gørelse, vi har arbejdet med, ville falde ind under den paragraf om hemmelige eller fortrolige oplysninger? Jeg kunne også godt have lyst til at få at vide af ministeren, hvilke andre konkrete undersøgelser der er på vej fra direktoratet og nu ikke skal ud i deres helhed, men skal igennem godkendelse i monopolrådet og dermed den censur, man lægger derhen. Det kunne være interessant også at få oplyst, om der er andet end

[Gade]

discountrapporten, som ministeren har lyst til at få skubbet ind under gultæppet.

Askjær Jørgensen (FP):

Den foregående ordfører henviste til, at dette lovforslag skulle hidrøre fra en bestemt dagsorden. Det er ikke vores opfattelse, men jeg kan da sige, at vores ordfører, da den dagsorden, man henviser til, var til forhandling i tinget, klart meddelte, hvor vi stod i denne sag, så der er ikke noget nyt under solen fra vores side i denne anledning.

Men når vi nu diskuterer monopolloven med hensyn til disse rapporter osv., skal jeg gerne fortælle folketinget og offentligheden, hvad vores mening er om den sag. Den er ganske enkelt, at der overhovedet ikke skal være så mange mennesker ansat i monopoltilsyn og -direktorat, at de har tid til at gå og misbruge skatteyderkroner til den slags rapporter. Der bør efter vores opfattelse maksimalt være én person ansat i monopoltilsynet her i landet, og egentlig tror jeg, det var nok med en halvdagsstilling. Hvis vi fik det ned på det niveau, som ville være det rimelige, tror jeg ikke, man ville få tid til at lave så mange rapporter, og så kunne det være ret underordnet, hvem der var ankeinstans.

Det er faktisk således, at man kan læse i aviserne, hvad varerne koster i dette samfund, og man behøver endda ikke at købe aviser, for der udgives et hav af annonceaviser, lokalaviser o.lign. Dem kan man slå op i, og priserne står med så store tal, at enhver kan se dem, selv uden briller – man skal i hvert fald være meget svagtseende for ikke at kunne se dem. Alle steder, hvor der er varer til salg, prismærkes der jo grundigt og tydeligt, så det er let at se, hvad varerne koster.

Det er vældig smart, at denne rapport hedder discountrapporten, for så tror de små erhvervsdrivende og forbrugerne, at det er discountbutikkerne, der rigtig skal have nogle over tuden. Men det er jo ikke en rapport, der fokuserer på discount, det er en rapport, der fokuserer på, hvor svært den øvrige detailhandel har ved at klare sig i forhold til discount. Jeg har læst den, og jeg mener, at årsagen til, at den ikke burde offentliggøres, ikke var, at den kunne genere discountbutikkerne, men tværtimod, at den generer de mindre erhvervsdrivende, den lille erhvervs-

drivende og den del af detailhandelen, som ikke er discountbutikker.

Jeg synes, det går stærkt nok med butiksdøden – der er ingen grund til at lade den accelerere. Derfor er vores holdning i denne sag, når vi taler om monopoltilsynet og disse besynderlige rapporter, fortsat den, at vi modsat socialdemokratiet gerne vil medvirke til, at der er nærbutikker og konkurrence på området; vi vil endda gå så vidt som til at sige, at også FDB for vores skyld kunne få lov til at være her i fremtiden, hvis de ville køre en lidt mere sober politik.

Grethe Lyngs (CD):

Da mit partis erhvervspolitiske ordfører, hr. Hahn, ikke er til stede, skal jeg blot fremføre følgende:

Det foreliggende lovforslag er ikke et lovforslag, som tinget påtvinger industriministeren. Tværtimod sker gennemførelsen af forslaget som en følge af et ønske fra ministeren efter en dagsorden, der blev vedtaget i folketinget den 14. april 1983.

Vi er enige i, at skiftende ministre ikke længere skal bruges som rekursinstans. Spørgsmål vil fremover kunne indbringes for monopolankenævnet og afgørelsen ligge hos monopolrådet.

Centrum-demokraterne anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

Janne Normann (RV):

Da det foreliggende lovforslag bygger på en dagsorden, som blev vedtaget under kraftig støtte og efter kraftige opfordringer fra det radikale venstre, skulle vi dog være nogle skarn, om vi ikke tilsluttede os – og det er vi jo ikke.

Ganske særligt glæder det os naturligvis, at stridens oprindelige æble, discountrapporten, kan komme med under behandlingen i den nye ankeinstans; så vi kan give fuld tilslutning til lovforslaget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det var jo interessant, det, fru Janne Normann sagde, for dette lovforslag bygger jo ikke bare på dagsordenen, det bygger på princippet: mer vil have mer. I dagsordenen blev der kun talt om én ting, nemlig at ankeinstansen skulle flyttes fra ministeren til monopolankenævnet. Jeg fik den dag, hvor der

[Anne Grete Holmsgård]

var debat, et svar fra hr. Niels Helveg Petersen, fordi industriministeren gik herop og sagde, at han også ønskede, at rådet skulle være beslutningsdygtigt med hensyn til, hvad der skulle udarbejdes af redegørelser eller ej i monopoldirektoratet. Da sagde hr. Niels Helveg Petersen: vi har kun taget stilling til én ting i dag, nemlig at ankeinstansen skal flyttes, og intet andet. Det kunne man ikke opfatte på anden måde, end at det radikale venstre vendte sig imod, at monopolrådet skulle være den instans, der afgjorde, hvilke redegørelser der skal udarbejdes i monopoldirektoratet, og hvad der skal offentliggøres.

Så stiller fru Janne Normann sig herop – og nu er hun oven i købet også gået ud ad døren – og siger: det her er lige efter vores hjerte; det var fuldstændig det, vi fik igennem, da vi stemte for dagsordensforslaget. Nej, det er simpelt hen noget sludder og vrøvl. Det er langt mere end det, der kom igennem herinde ved det dagsordensforslag, der blev fremsat af regeringspartierne og vedtaget med stemmer fra den radikale gruppe, for det drejede sig nemlig kun om at flytte ankeinstansen og ikke om at stække monopoldirektoratet, hvad dette her vitterligt drejer sig om.

For det, der sker, hvis lovforslaget ellers går igennem – hvad jeg sandelig håber det ikke gør – er, at man tillægger monopolrådet hele bemyndigelsen til at afgøre, hvilke redegørelser der overhovedet skal påbegyndes. Man skal ikke være særlig fantasifuld for at finde ud af, at det vil blive totalt tandløse og irrelevante redegørelser, og at det i hvert tilfælde ikke vil blive redegørelser som den indtil videre standsede redegørelse om discountbutikker. Det finder vi vil være særdeles uheldigt, for det vil betyde, at de små lyspunkter, der har været i forbindelse med monopoltilsynet, nemlig de redegørelser, der er blevet udarbejdet i direktoratet, forsvinder.

Derfor er det så helt utroligt, at de radikale går herop og siger, at det går de helt ind for. De radikale var med til at vedtage den prisstoplov i 1979, som var grundlaget for oprettelsen af det kontor, der udarbejder redegørelser. Det blev oprettet på baggrund af en vedtagelse, som det radikale venstre var med til, og så stiller de radikale sig bare op og siger: ja ja, osv., vi går helt ind for dette her, uden i øvrigt at argumentere, og nu er mulighederne for at argumentere med dem

eller presse dem til det jo forsvundet, fordi den radikale ordfører skulle skynde sig ud ad døren.

VS er imod, både at man flytter ankeinstansen, og at man tillægger rådet den myndighed, som man gør her, og jeg vil da gerne gentage, hvorfor vi er imod, at man flytter ankeinstansen. Det er vi af den simple årsag, at vi ikke ønsker den væk fra ministeren, for så længe den ligger hos ministeren, er ministeren jo ansvarlig over for folketinget, og så kan vi bringe sagen op her, når vi mener, at han administrerer på en måde, der ikke er i overensstemmelse med loven. I det øjeblik ankeinstansen ligger hos monopolankenævnet, kan man ikke bringe det op, så er det virkelig ovre i en administrativ instans, hvor det bare kan køre derude, uden at man har nogen som helst politiske muligheder for at tage disse urimeligheder op.

Ministeren skriver, at verserende sager også skal kunne komme ind under ankeproceduren, nu i monopolankenævnet, og jeg vil gerne have at vide, om det er den oprindelige redegørelse eller det er den beskærne redegørelse, som er ude til høring igen, der skal kunne tages op af monopolankenævnet. Det er ikke, fordi jeg tror, at monopolankenævnet vil omgøre ministerens beslutning; det ville virkelig være lidt for meget at tro på.

Ud over det kommer der nu til at stå direkte i loven, hvis ministeren får magt, som han har agt – men det håber jeg som sagt ikke han får – at fortrolige eller hemmelige oplysninger dog ikke må offentliggøres. Hvorfor skal det ind i lovtæksten? Hvad er der i vejen med den eksisterende lovtækt? Ministeren har hele vejen igennem argumenteret med, at han bare administrerede loven og påpegede, at en række af de oplysninger, der stod i discountredegørelsen var fortrolige i forhold til det, der stod i loven. Det lugter jo langt væk af, at det ikke bare var det, ministeren gjorde, når det oven i købet fremgår af denne lovændring, at det nu skal stå klart i loven.

Ud over det virker det, som om dette her vil få betydning for både tilsynets almindelige virksomhed og dets almindelige publikationer, og jeg har svært ved at opfatte det anderledes, end at de publikationer ikke længe må indeholde oplysninger om gennemsnitlige indkøbspriser, gennemsnitlige avancer eller gennemsnitlige rabatter, for det var jo

[Anne Grete Holmsgård]

lige præcis det, ministeren fjernede, da han censurerede discourtrappen.

Industriministeren (Stetter):

Jeg hæftede mig ved, at fru Tove Lindbo Larsen sagde, at socialdemokratiet ikke kunne gå ind for forslaget, som det foreligger. Nu går det til udvalget, og jeg vil naturligvis med interesse se, hvad der kommer ud af udvalgets arbejde, idet jeg skal udtrykke håb om, at socialdemokratiet vil stemme for det endelige lovforslag.

Så skal jeg sige til hr. Gade, at der ikke er tale om, at ministeren ønsker at skubbe noget som helst ind under gulvtæppet. Det er simpelt hen de undersøgte virksomheders ret at klage, og de skal have et sted at klage. De har hidtil skullet klage til ministeren, og nu foreslår jeg, at klager skal rettes til monopolankenævnet. Det er altså ikke et politisk spørgsmål om at skubbe noget som helst væk eller censurere noget som helst, det er et spørgsmål om, at klager skal afgøres i monopolankenævnet, også når det drejer sig om monopoldirektoratets undersøgelser.

Både hr. Gade og nu sidst fru Anne Grete Holmsgård taler om disse fortrolige eller hemmelige oplysninger. Det, som sker ved lovforslagets § 1, nr. 2, er, at industriministeriets adgang til at udstede retningslinjer for afgivelse og offentliggørelse af undersøgelser falder bort. Og i de retningslinjer, som er udstedt af industriministeren, står, at der ikke må offentliggøres oplysninger, som efter deres karakter må anses som fortrolige eller hemmelige, men når vore retningslinjer falder bort, må vi selvfølgelig have dette ind i lovforslaget.

Hr. Gade ønskede oplysninger om de redegørelser, som er under udarbejdelse, og i den anledning kan jeg sige, at vi ud over redegørelsen om discountbutikker i dagligvarehandelen har en anden undersøgelse vedrørende basisplastbranchen, en tredje vedrørende varmeisoleringsmaterialebranchen, en fjerde vedrørende kunstgødningsindustrien, en femte vedrørende lægeerhvervets struktur: takster og indtjening for praktiserende speciallæger, og en sjette vedrørende prisforholdene på markedet for udlejning og salg af videorecordere og farvefjernsyn. Man forventer disse undersøgelser offentliggjort inden udgangen af 1983. En undersøgelse ved-

rørende alment praktiserende læger afsluttedes den 1. marts; den vil blive offentliggjort i første halvdel af maj måned.

Man vil altså se, at discourtragedøren ikke var en enlig svale. Der er mange undersøgelser på vej, og det er uholdbart, hvis man ikke vil acceptere industriministerens afgørelse som rekursinstans. Det eneste hensigtsmæssige er naturligvis, at afgørelsen lægges over til monopoltilsynet, således at monopoldirektoratet – naturligvis i samarbejde med monopolrådet – fastlægger, hvad der skal undersøges, og hvor meget der skal undersøges, og at eventuelle klager fra de undersøgte virksomheder kan rettes til monopolankenævnet.

Det er det, forslaget indeholder, og jeg håber naturligvis meget, at udvalgsarbejdet vil vise sig at medføre, at et bredt flertal i tinget kan ændre retstilstanden således, at alle afgørelser vedrørende monopoltilsynet skal træffes i monopolankenævnet.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg stillede ministeren det konkrete spørgsmål, om han ikke fandt, at monopoltilsynets aktiviteter og initiativer i fremtiden ville blive svækket med den nye ordning for et samarbejde mellem monopolrådet og monopoltilsynet om, hvilke opgaver der i givet fald skulle tages op, og hvordan de skulle behandles i øvrigt.

Til hr. Askjær Jørgensen vil jeg gerne sige, at det, vi diskuterer i dag, er et spørgsmål om monopolrådet, og hvor rekursinstansen skal ligge, og det har intet med socialdemokratiets holdning til små butikker at gøre.

Gade (SF):

Jeg forstod ikke rigtig, hvad ministeren mente, da han sagde, at grunden til, at der nu i lovens § 19, stk. 2, skulle stå, at fortrolige eller hemmelige oplysninger ikke må offentliggøres, var, at ministeren ikke længere skulle lave retningslinjer, for jeg kan i bemærkningerne læse, at forslaget gennemføres forudsætter en konsekvensændring af regulativet for monopoldirektoratet, altså at der fortsat skal være et regulativ. Det vil jeg gerne have belyst.

Dernæst vil jeg gentage mit spørgsmål om, hvorvidt den censur eller rettere den førstegangscensur – nu skal vi holde rede på de

[Gade]

gange, discourtrappen skal censureres – altså den førstegangscensur, som ministeren udøvede i forbindelse med discourtrappen, ikke netop er indeholdt i lovforslaget med den udformning, det har nu, sådan at censuren nu er flyttet et andet sted hen og ikke længere er en censur, som ministeren kan udøve.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg er helt klar over, at der er en stor byge af disse rapporter undervejs. Jeg vil opfordre ministeren til at stramme musklerne og sige nej til offentliggørelse af samtlige rapporter – hver en side. Jeg håber, at ministeren vil magte det. Vi vil sætte hele vor styrke ind på at hjælpe ministeren i enhver henseende, hvis nogen igen skulle finde på at rejse helt meningsløse forespørgselsdebatter i så henseende. Vi vil altså være med i næsten en hvilken som helst dagsorden for at klare tingene, sådan at ministeren ikke skal gå forkert i byen i anledning af, at ministeren har handlet rigtigt vedrørende sådanne rapporter.

Når vi så forhåbentlig oplever nogle måneder, hvor ministeren siger totalt nej til offentliggørelse af disse rapporter, finder man vel ud af dér, hvor man skriver disse rapporter, at det er der ikke noget skæg ved, og så har vi opnået det, vi ønskede. Det vil vi altså arbejde på.

Så skal jeg lige forklare fru Tove Lindbo Larsen, at socialdemokratiets holdning vedrørende de små butikker, nærbutikkerne, i allerhøjeste grad har sammenhæng med socialdemokraternes ønske om, hvordan monopollovgivningen skal være i dette land. Socialdemokratiet ønsker en monopollovgivning og en aktivitet, der helt kvæler de små butikker, og det er dér, vandene skilles. Vi ønsker nemlig, at de små butikker skal have lov til at eksistere.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg fik ikke noget svar fra ministeren på mit spørgsmål om, hvorvidt muligheden for at tage verserende sager op hos monopolankenævnet gælder den oprindelige discourtragedørelse eller den censurerede redegørelse, der er sendt ud til høring, idet det jo af debatten sidste gang fremgik, at der også er kommet klager over den. Det var det ene.

Det andet er spørgsmålet om, hvorfor der skal ske en ændring af § 19, stk. 2, i loven, hvor det præciseres, at fortrolige eller hemmelige oplysninger dog ikke må offentliggøres. Der står i bemærkningerne, at industriministeriet heller ikke skal have adgang til at udstede retningslinjer for afgivelse og offentliggørelse af undersøgelser, når rekursadgangen nu er fjernet fra ministeren, men de retningslinjer er jo allerede udstedt, de findes i regulativet for monopoldirektoratet. Hvad er der i vejen med det regulativ? Hvorfor skal det ind i loven? Er det meningen, at der skal udstedes yderligere retningslinjer af monopoldirektoratet? Jeg kan i hvert tilfælde ikke opfatte det som andet end et forsøg på en stramning, at man nu sætter det ind i § 19 i loven. Eller er det meningen, at regulativet simpelt hen skal fjernes?

Industriministeren (Stetter):

Monopoltilsynet består jo af direktorat og monopoloråd, og monopoltilsynet svækkes efter min vurdering ikke ved denne ændring. Det er jo stadig væk således, at det normale har været, at direktorat og råd har samarbejdet om alle andre afgørelser end lige netop disse redegørelser eller undersøgelser, eller hvad man i øvrigt vil kalde dem. Dette er et svar til fru Tove Lindbo Larsen.

I anledning af hr. Gades spørgsmål kan jeg sige, at det jo hele tiden har været sådan, at regulativet for monopoldirektoratet vedrørende disse undersøgelser er givet af rekursinstansen, ministeriet. Nu tager vi det ud af loven, således at det ikke mere er skiftende industriministre, der skal give dette regulativ. Men selv om vi tager det ud, skal der selvfølgelig fortsat være et regulativ, og det skal gives af monopolorådet. Det er dette, der for fremtiden skal have den overordnede ledelse af monopoldirektoratet. Vi kan jo ikke overlade det til i den forbindelse tilfældige mennesker i monopoldirektoratet at skalte og valte med de oplysninger, de i kraft af monopolloven indhenter fra de undersøgte virksomheder, og derfor må der naturligvis gives et regulativ i stedet for det, som industriministeren hidtil har givet.

Såfremt lovforslaget går igennem, går klagerne naturligvis på samme måde som alle andre klager vedrørende afgørelser, som mo-

[Industriministeren]

nopoltilsynet træffer, til monopolankenævnet.

Fru Anne Grete Holmsgård stillede mig allerede i første omgang et hypotetisk spørgsmål. Fru Anne Grete Holmsgård sagde selv, at hun udmærket godt vidste, at monopolrådet til syvende og sidst nok ville rette sig efter den afgørelse, som allerede var truffet, da industriministeren var rekursinstans, men alligevel bliver fru Anne Grete Holmsgård ved med at gentage dette hypotetiske spørgsmål.

Jeg kan kun sige, at så længe en verserende sag ikke er afgjort, så længe må den nye retstilstand naturligvis gælde også for denne verserende sag, men hvad monopolrådet respektive monopolankenævnet til sidst vil gøre, vil jeg i modsætning til fru Anne Grete Holmsgård ganske overlade det til monopolankenævnet at afgøre.

Jeg vil naturligvis med tilfredshed imødeses, at man eventuelt træffer samme afgørelse i spørgsmålet vedrørende discountredøgørelsen, som jeg i sin tid traf med hensyn til de indkomne klager, men skulle man til den tid beslutte noget andet og f.eks. offentliggøre også den reviderede rapport i en anden udgave, vil jeg naturligvis også tage det til efterretning; det er ganske enkelt og ligetil.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det eneste, der gør det spørgsmål hypotetisk, er, at denne lovændring ikke kommer igennem; ellers er spørgsmålet ikke spor hypotetisk. Bestemmelsen om, at verserende sager kan tages op, er jo kommet for at tilfredsstille de radikale, sådan at de udadtil har en eller anden form for argument for, at de åd det dagsordensforslag, der blev fremsat af regeringspartierne. Om ikke andet må det da være interessant for de radikale at få at vide, om det er den oprindelige discountredøgørelse, som fru Janne Normann højt og helligt stod herinde og bedyrede at hun ønskede frem ucensureret, eller det er den censurerede redøgørelse, der vil komme op i mo-

nopolankenævnet. Det kan vel ikke være ligegyldigt.

I øvrigt forstod jeg på ministeren, at regulativet skulle fjernes, og at årsagen til, at bestemmelsen om fortrolige eller hemmelige oplysninger skal ind i § 19, stk. 2, er, at man ønsker at lægge udformningen af, hvad de to begreber egentlig indeholder, over til monopolrådet alene. Jeg synes, det er yderst interessant, at man giver en sådan bemyndigelse videre til monopolrådet, at man fuldstændigt undlader at tage det slagsmål selv, kringler sig udenom, skubber det over til monopolrådet, så det får frie hænder til at beslutte, hvad der fremover skal være fortrolige og hemmelige oplysninger. Det er ganske enkelt uacceptabelt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 28. april 1983, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 17.27